

Publicerad 2010-02-03 21:17 av drunkenprofet

Två själar som tappar greppet om varan.

Som ett borttappat barn med rädsla i blicken stirrar hon ut i intet.
Hon skyller allt på sig själv och jag kan se hur hon gett upp all hopp
Ty han älskar inte henne mer.
Övergiven känner hon sig trots att hon skapat detta dilemma
Som ett borttappat barn sträcker hon ut sina armar efter kärlek
Som den kvinna hon är känner hon efter men kan inget göra.

Som ett nyfiket barn tittar han upp med lyckan i blicken
All den visdom, all den sorg han har burit har blivit hans lycka
Med leende blickar tittar han kärleksfullt
Hans tid är kommen för han har blivit kär på nytt.
Han förtjänar att bli älskad mest av alla
Han tittar på det borttappade barnet men lyckan är för stor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren drunkenprofet med Poeter.se id #32208 innehar upphovsrätten